

Ved loven gives der § 48 i lov om statsanstalten for livsforsikring, jfr. lovbekendtgørelse nr. 11 af 15. januar 1951, følgende tilføjelse, der indføres som stk. 3:

„For visse arter af forsikringer kan bestyrelsen bestemme, at *bonus* anvendes til *opskrivning af forsikringsydelse*erne. Bonusopskrivningerne sker efter de på opskrivningstidspunktet gældende tariffer, idet dog de i kapitel III fastsatte driftstillæg kan nedsættes under hensyntagen til formindskede driftsomkostninger ved sådanne opskrivninger. Tidspunkterne for bonusopskrivningerne fastsættes for de forskellige forsikringsformer i forbindelse med hver femårig opgørelse.“

Som begrundelse herfor anføres i bemærkningerne til det af finansministeren fremsatte lovforslag:

„Denne tilføjelse skyldes den sidste ligningslovs bestemmelse om, at *bonus for forsikringer med ret til fuldt præmiefradrag skal indkomstbeskattes, såfremt den udbetales kontant*. Da statsanstalten efter lovbestemte regler udbetaler bonus kontant for 5 år ad gangen, virker beskatningen af den femårige bonus mere tyngende for de i statsanstalten forsikrede, end hvis udbetalingen skete årligt; der er derfor hos de forsikrede opstået et stærkt ønske om, at bonus efter de omhandlede forsikringer skal kunne anvendes til opskrivning af forsikringsydelseerne i stedet for at blive udbetalt kontant, og det synes rimeligt at imødekomme dette ønske. Forøgelse, der sker ved bonusopskrivningerne, bliver, uden at yderligere hjemmel er nødvendig herfor, indkomstskattepligtige på samme måde som hovedforsikringernes ydelser. Imidlertid kan de nuværende bonusbestemmelser i statsanstaltens lov — for så vidt det ikke drejer sig om tegning af forsikringer for et større antal personer under eet — synes at forudsætte kontant udbetaling, og statsanstalten søger derfor ved nærværende lovforslag adgang til bonusopskrivning i de omhandlede tilfælde.

Bonusopskrivningen tænkes anvendt på enkeltforsikringer, for hvilke der ved ligningsloven er givet ret til fuldt præmiefradrag i indkomsten, samt for visse forsikringer, der er tegnet af firmaer i pensioneringsøjemed for personalet, og hvor det er bestemt, at bonus tilfalder forsikrede.

Disse bonustillæggsforsikringer vil forventelig medføre lavere administrationsomkostninger end almindelige nyttegninger, og det vil derfor være ønskeligt, at der gives statsanstalten adgang til at anvende en noget billigere tarif for disse forsikringer end den sædvanlige. Da omfanget af den nævnte administrationsbesparelse til en vis grad må bero på fremtidige erfaringer, findes det formålstjenligt ikke at give nærmere regler herfor i loven.